

היבטים רגשיים בעבודתי כמורה

אוי, כמה רגשות...

בשיעור אחד אני חווה עצבנות, צחוק, שמחה, אכזבה, תסכול וסקרנות, השלמה והקלה. בדרך כלל גם בסדר הזה... נו מה לעשות אני עוד לוקחת כל דבר באופן אישי למרות המאמץ העילאי שלי להבין שמה שקורה בשיעור שלי קשור למזג האוויר, מיקום השיעור, מה קרה בשיעור שלפני או בהפסקה ולא בהכרח אלי.

בהתחלה אני כועסת כי לוקח לתלמידים הרבה זמן להגיע ולהתארגן ואני רוצה כבר שיתחילו לפעול. היום זה פחות עוצמתי מבעבר, בעיקר מאז שהתחלתי את תחרות ה'טור שמסתדר ראשון'. במהלך השיעור, לפעמים כבר בהתחלה, אני צוחקת מההערות של התלמידים וממה שהם עושים. איך הם מגיעים לספר לי כל דבר שעובר עליהם במהלך השיעור, לטוב ולרע... בעיקר לרע. השמחה שלי שהם מצליחים להסתדר לבד (ובאים לספר לי על זה), מצליחים לבצע משימה שהטלתי עליהם ועל פניהם תחושת סיפוק.

האכזבה שלי כשהם עוברים את הגבול יותר מידי כי כבר הפסקתי להקפיד, להעיר, לכוון, לסדר, לדאוג ונוצר בלגאן שלם. אכזבה מזה שהם כמעט ולא מסוגלים להתמודד ולהסתדר לבד. לא עומדים באתגרים וכל שריטה היא סיפור שלם.

הסקרנות מדוע זה. הרי אני מכירה ילדים קטנים יותר שמסוגלים להרבה יותר. הניסיון להבין מה לעזאזל לא עובד אצלי בסדר כשאני עושה את כל מה שאומרים לי וכתוב בספר ובכל זאת אין תוצאות מתאימות. מה אני מפספסת?

השלמה עם זה שהם 30 ילדים ויותר, שמגיעים ממשפחות שונות, יכולות שונות, צרכים שונים, ציפיות ובקשות שונות, חינוך שונה ודרך התמודדות שונה עם סיטואציות שונות. וההבנה כי אין, פשוט אין מה לעשות- הפתרונות ידועים. לבחור באחת הגישות הרווחות. להפוך אותם לחיילים או לשחרר לגמרי את ה'חבלים'. באמצע זה כנראה לא עובד.

בסוף השיעור יש הקלה גדולה.. זהו נגמר השיעור! אפשר להוריד את הרגל מהגז ולנוח בדרך לכיתה הבאה.

כמובן שבכיתה הבאה מתחיל הכול מהתחלה ושוב אני חווה את הכול. לפעמים יותר כעס לפעמים יותר צחוק. כל שיעור זה- "היי לייט" שלו. אבל אין ספק שבכולם יש את הכול.

דפנה פרחיה